

Del confinament a la normalitat

written by Sebastià Sardiné | 2 de maig de 2020

Quatre dades prèvies: el 1948 quan vaig nèixer i segons Google, el món tenia 2.500 milions d'habitants; l'any passat 7.640 milions, d'aquests el coronavirus n'ha infectat uns 3 milions, fins ara ha fet uns 203 mil morts, és a dir un 0,0027% –molt lluny d'aquells 55 milions de morts de la pandèmia de 1918 (2,75%, quan al món hi havia uns 2.000 milions de persones)–.

Al Regne d'Espanya 47 milions d'habitants, infectats 224 mil i 23 mil morts, un 0,05%. A Catalunya 7,5 milions de censats, prop de 50.000 afectats, 9.700 morts, 0,129%. Abans de tot, vull expressar el meu sentit condol a familiars i amics, per tots els morts, en especial avis i sanitaris. Si hi ha errors, perdoneu però sóc de lletres.

Els morts de la Primera i Segona Guerra mundial, en foren masses, com tots coneixem, van deixar part d'Àsia i tota Europa destruïda i famèlica. Els EUA amb el Pla Marshall hi invertí els seus excedents, i imposà criteris capitalistes de producció, la maleïda productivitat, on el mercat era el rei; la dama, les oligarquies; i els peons, sacrificar les persones, que passaren de ser ciutadans a administrats primer, i després a consumidors, imposant el liberalisme, capitalisme a ultrança. Amb l'objectiu de reduir costos de producció, pagant malament, amb mínims serveis socials, per tal d'obtenir màxims beneficis acumulats en poques mans, en fons d'inversió opacs, diner blanc, negre i tenyit de sang, amagats en paradisos fiscals acceptats.

La Crisi del 2008 va ser un experiment per afeblir la classe mitjana, cada vegada, perillosament, més potent i democràtica. Bombolla immobiliària. Se sanejaren els bancs amb diner

públic. A cap preu, en connivència amb l'Estat, els seus actius tòxics passaren del banc dolent als fons voltor, sobirans i altres. Ara es preparen per fer el mateix. En iniciar el 2020 albiràvem una esperança: la recuperació econòmica. I es produeix un segon atac, "el sistema" ens castiga amb les pors de la Covid-19. Tot i la relativament poca gent afectada, amb decrets coordinats, el món es para, confina a tothom, abans que col·lapsi "el sistema polític" davant tan mala gestió de la cosa pública, canvi climàtic i desatencions socials. "Quieto todo el mundo. Todos al suelo" va cridar el colpista.

Confinats, no podem fer manifestacions massives contra cap govern, ni podem construir cap república. Presos, exiliats, votants de l'1-0-17, i tota la població mundial, confinada. Acollonida. És molt greu això! Ens han segrestat la primavera; ara volen furtar-nos l'estiu. El *deep state* global ens pren drets individuals i col·lectius, aquí, amb un 155 sanitari, i llei mordassa, amb militars controlant la pandèmia. La Unió Europea manté el dèficit democràtic; qui mana no ha estat votat per ciutadans, sinó pel Club d'Interessos d'Estat, orfe de valors, allunyat de la gent. El coronavirus gestionat pel "sistema" dona per acabat un cicle i, sense avís previ, amb el 5G, n'instaura un de nou. De sobte, som al futur, sense adonar-nos-en. Ens ofereixen un pausat i centralitzat desconfinament. Podrem passejar una mica, gràcies, a dos metres de distància, amb mascareta, i assolir així la normalitat. Ens enganyen. La normalitat és el problema. Quan escric aquestes reflexions, diumenge 26 d'abril, la meva neta de sis anys, una futura *crack*, no vol baixar al carrer, diu als seus pares que té por del coronavirus. Trist, veritat? Ha guanyat "el sistema". Ens volen esporuguits.

Reflexionem una mica. Érem bàsicament classe mitjana. Gaudíem tots de la bombolla mercantilista, amb pocs estalvis, fruit de tantes hores d'esforços i vida, a canvi d'un sou de supervivència. Al *deep state* mana la casta d'alts funcionaris

unionistes, bàsicament opositors de la capital, polítics professionals, i els oligarques, xuclant tots de la mamella centralista, que abdueix a tot aquell que s'hi atansa, siguin periodistes, polítics o empresaris del BOE o de l'Ibex. Involucionats, escarxofats al règim del CE-78, "Atado y bien atado" amb institucions que no varen fer la transició. Ells decideixen, la pell de brau és seva. Ara manen les esquerres, amb vots d'independentistes manllevats a unionistes (no entenc res). Trenta monedes promeses en bancs de negociació i bilateralitat coixa. "Santiago y cierra España" tant hi fa que manin uns i altres, tots unionistes. Presó i exili. Govern decapitat. Partits barallats, menystenint als que els vàrem votar.

Amb aquestes antecedents, qui vol tornar a la normalitat? Quina normalitat? Món judicial i administratiu: l'administrat amb terminis taxats; qui ho ha de resoldre es pren tot el temps del món, sense cap responsabilitat, menystenint la llei de procediment i la nostra llengua, fent trontollar el sistema econòmic; passen anys fins que un afer està clos. Vulneren la tutela jurídica efectiva. Volem tornar a la normalitat judicial i de tribunals administratius? Jo no. Món econòmic: autònoms i pimes fan la feina, la facturen, no cobren o cobren massa tard, sense interessos; ni l'Estat ni els jutges condemnen aquest procedir, que finança grans empreses i administració, prenent liquiditat als petits, als de sempre, exigint-los, això sí, pagar puntualment els impostos. Hi ha lleis que ho regulen –respon algú–. Qui voleu que reclami si els jutjats no funcionen, ni l'Estat tampoc! Aquesta normalitat volem? Si hom deixa d'abonar l'IBI o una taxa, l'administració aplica interessos confiscadors i embarga. Per què no fa el mateix amb el morós empresarial, quan qui no paga danya l'economia d'estat? En l'àmbit social: volem seguir amb el desemparament laboral, treball precari, dèficit assistencial, sanitari, baixes pensions? Ens han retallat en Sanitat, Educació i I+D+I. Aquesta és la normalitat que ens ofereixen post coronavirus? I pel que fa a la sostenibilitat:

la Terra està en crisi pel canvi climàtic, per la desforestació de selves on instal·lar produccions industrials de soja, palma o alcovats, o panís transgènic. Mars coberts de plàstics amb peixos que l'engolen, assimilant metalls pesants. Aigua dolça poca, aviat tota en mans privades. Baixa més aigua per la carretera en camions, que per les rieres. L'aigua de l'aixeta en general, dolenta. Tot l'any tenim de tot, a costa d'alimentar multinacionals mitjancers, que paguen per sota de preu de producció als pagesos del món, que són els jardineros de la natura. Mercats municipals i botiguetes a la baixa. Aquesta és la normalitat que ens prometen després de desconfinar-nos? Ja us la podeu quedar. I la política: de veritat que ens voleu seguir manant els polítics professionals que ens heu portat fins aquí on som? No, gràcies. Jo vull votar per un sistema de democràcia directa i representativa. Vull posar la creueta a una persona, propera, la que estimi millor preparada per representar-me i demanar-li raons. No vull pas votar a cap partit, perquè els partits sou igual que l'Estat, teniu interessos no confessats, venent-nos fums i processisme. Estat, examina't. Com heu gestionat la Covid-19? I la pròxima pandèmia? En general no ens serviu, llevat alguna excepció, és clar. Quan tinguem noves eleccions al Parlament, ara que l'ONU diu que som minoria nacional, no votaré a cap partit dels actuals, votaré a qui, transversalment, formi un equip de gent avesada a gestionar, que consideri constituents les eleccions vinents, aixequi la suspensió, fent efectiu l'Estat propi, vist que l'Estat predecessor ja no ens serveix, per no oferir-nos res, sinó un tornar enrere, amb menys drets i més obligacions, més pobres d'esperit i de recursos.

El coronavirus ha obert, no una finestra, sinó tot un balcó d'oportunitats. Aquest 4-5G de cop ens ha tancat un cicle i ens n'ha portat altre, quan encara no estàvem preparats. És la nova oportunitat que el nostre poble esperava, i la d'altres, també per a la Gran Castella i per a Europa. Les xarxes, les noves tecnologies socialitzades, la situació en què estem, ens ha ensenyat que el teletreball és viable, que la vida, la

família, les amistats, la natura, són per gaudir-ne, i no per patir-les. El que s'albira amb el 5G és que la robòtica, el 3D, farà perdre milers i milers de llocs de treball, amb molt d'atur, creant nous llocs molts tècnics. Si és així, hem de fer el primer canvi ideològic i polític: ja que ens han substituït les màquines, que paguin elles els impostos i SS, i no nosaltres (per Bits, kW o per altres indicadors: com desenvolupo en el meu treball "Cinquena Via econòmica i social"). Amb el temps de lleure que disposarem, amb imaginació i creativitat, crearem altres estructures de felicitat i de riquesa, comprant a productors de proximitat, omplint els nostres hotels i estances a Catalunya, Espanya i Europa, que és fantàstica. No cal agafar avions contaminants, per anar a l'altre món a prendre el sol, a veure si som capaços de desterrar d'una vegada l'energia carbonada, substituint-la per altra de neta, i així aconseguim establir un nou equilibri amb la natura.

El lector espavilat ja m'ha entès, i sap perfectament que tornar a la normalitat és enterrar-nos i confinar-nos de nou, en un esmerçar totes les oportunitats que la pandèmia ens ofereix. Catalunya ha d'assolir llur responsabilitat i ha de liderar la transformació del nostre territori, escampant al del costat. Sabem i podem empeltar de valors la vella i obsoleta UE. Tenim energia, creativitat, empenedoria, compromís i ganes de fer-ho.

Canviar les coses és possible, ja hem experimentat el que La Cambra de Comerç pot fer, amb intel·ligència i voluntat de fer-ho. Fem-ho doncs. Si ningú no vol aprofitar l'avinentesa i liderar el canvi, tot i no ser ningú, m'hi ofereixo. Si no, ho intentaré tot sol. Em revelo a claudicar. No vull de cap manera tornar a la normalitat.